

Od tej chvíle začal Ježiš hlásať: „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“ (Mt 4, 17)

(Mikuláš Jančuš) To, čo sa udialo medzi Jánom Krstiteľom a Pánom Ježišom, sa podobá štafetovému behu. Ján, najväčší z prorokov, je uväznený a Ježiš po pôstnom čase na púšti vstupuje do verejného účinkovania. Mohlo by sa zdať, že učiteľa nahrádza jeho žiak. No sám Ján o sebe hovorí, že nie je hoden rozviazať mu remienok na obuvi. Nielen ohlasoval obrátenie a pokánie, ale sám ho aj zažíval. Neustále sa staval do pozície pravdivej sebareflexie. On nie je Mesiáš, on mu iba pripravuje cestu.

Keď Kristus ohlasuje príchod nebeského kráľovstva a nabáda nás k pokániu, znamená to pre nás potrebu vyjsť zo svojej seba apológie – sebaospravedlňovania a v pravde vidieť svoje skutky a myšlienky. Inak sa pre nás evanjelium stane len prostriedkom na odhaľovanie a usvedčovanie chýb tých druhých. Božie slovo si vyžaduje neustále kritické čítanie, nie však vo vzťahu k iným osobám, ale k sebe. Slovo pokáania nebolo vyslovené preto, aby obviňovalo druhých, ale aby obrátilo mňa. Každý ho radšej inštinktívne aplikuje na svojho blížneho než na seba. Výsledkom je, že ho nikto neberie vážne. Takto ostáva bez zmeny a možno ešte horší, lebo ho stavia proti bratom a sestrám.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)